Ἐπιβλητικὴ ἡ Α' Διεθνὴς Ἔκθεσις Βιβλίου. Ἀξιέπαινος ὁ Δῆμος Πατρέων καὶ ἡ ἁρμοδία Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ὀργάνωσιν. Ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν μεταξὺ τῶν ξένων Κρατῶν, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν Ἔκθεσιν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Οἱ ἀγαπῶντες τὴν πόλιν πρέπει νὰ εὐχηθοῦν καὶ νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Βιβλίου. Πόσα ἔχουν νὰ ὠφεληθοῦν αἱ Πάτραι. Ἡ ἀκτινοβολία των θὰ εἶναι μοναδικὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ φυσικά, τὸ ὑλικὸν ὄφελος ἀνυπολόγιστον.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΣΟΒΑΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ἀνάγκη ἱστορικοῦ ὁπλισμοῦ καὶ τὸ νεοελληνικὸν «παρὸν»

Τοῦ φιλολόγου κ. ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

4ον (τελευταῖον)

Ἡ ἱστορία καταξιώνεται ὡς ἀξία τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος — ὅταν ἀφήσωμεν τὴν ἄρνησιν — ἀπὸ μίαν τομὴν ἡ ὁποία ἐπισυνέβη εἰς τὸ σῶμα της. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὴ ἡ τομὴ ἦτο τὸ ὑπόβαθρον τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ νόημά της καταξιώνει ἕνα θαῦμα. Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου, ἡ δρᾶσις, ἡ διδασκαλία, τὸ Πάθος, ἡ Ἀνάστασις. Καὶ ποῦ ἐστηρίχθη; Εἰς τοὺς ἀγραμμάτους ψαράδες. Ὅταν λείψῃ ἡ πίστις εἰς τὸ θαῦμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ τοῦτο. Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα 4 αἰῶνας ἐπάλαισε διὰ νὰ εἰσδεχθῇ τὴν πίστιν αὐτήν, ποὺ εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια. Ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ προσέφερε τὰ λεκτικά της σύμβολα καὶ ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία τὴν μέθοδόν της διὰ νὰ ἐνδυθῇ ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι προσιτὴ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ μελετητὴς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραβλέψῃ τὴν πραγματικότητα αὐτήν. Εἰς αὐτὴν στηρίζεται ἡ νεοελληνικὴ ζωὴ καὶ ἡ παράδοσις ἡ Βυζαντινή. Τοῦτο τὸ γεγονὸς διασαφηνίζει τὴν θέσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον Τὸ αἰώνιον συνεδέθη μὲ τὴν ἱστορίαν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Εἰς τὴν ἐθνικήν μας ζωὴν ἐφάνη σαφὼς ὁ σύνδεσμος αὐτός. Καὶ ἔτσι, ὅπως ὁμολογοῦν πολλοί, ὁ Χριστιανισμὸς ἐδημιούργησε ἀληθινὴν φιλοσοφίαν τῆς ἱστορίας. Παρέσχε ἀτίμητον πρακτικὴν ὠφέλειαν, ἔδωσε τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐλευθερίας, τοῦ ἠθικοῦ βίου. Φθάνομεν μετὰ τὴν διατύπωσιν τῶν ἀνωτέρω σκέψεων εἰς τὴν πρακτικὴν ὠφελιμότητα τῆς 'Ιστορίας. Εἶναι ἡ πεῖρα τοῦ παρελθόντος. Ἂν «Ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν» κατὰ Εὐριπίδην, τότε ἀποκτῶμεν τὴν ἱκανότητα κατανοήσεως συγχρόνων ἱστορικῶν θεμάτων, ἐπιγνώσεως τῶν αἰτίων, τῆς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τῶν κρατῶν, τῶν συνεπειῶν τῆς ἀρνήσεως τῶν ἀξιῶν, τὰς ὁποίας ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες. Ὑπὸ τὸ φῶς ὁλοκληρωμένης ἱστορικῆς παιδείας κρίνει ὁ καθεὶς μὲ σύστημα καὶ ἀσφαλῆ κριτήρια τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Διαλύεται τὸ αἴνιγμα τοῦ παρόντος καὶ ἡ ἀχλὺς τῆς ἀβεβαιότητος διασκεδάζεται μὲ τὴν ἐμβάθυνσιν τοῦ παρελθόντος. Διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα ἡ ὠφελιμότης τῆς 'Ιστορικῆς Παιδείας εἶναι αὐτόδηλος.

Μετὰ τὴν διατύπωσιν τῶν ἀνωτέρω σκέψεων προκύπτει τὸ ἄλλο σκέλος τοῦ ἱστορικοῦ ὁπλισμοῦ. Εἶναι ἡ παράδοσις ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ Χριστιανική, τῆς ὁποίας ἔγινε μνεία καὶ αὐτῆς. Μία διασάφησις τῆς ἐννοίας εἶναι ἀναγκαία. Ἡ γνῶσις τῶν ἐν δόξῃ κατορθωμάτων, τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ πνεύματος,, τῶν μεγαλειωδῶν πράξεων, τὰ δάκρυα καὶ οἱ πόνοι, τὰ ὀλισθήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα ἀπαρτίζουν τὸ νόημα τῆς παραδόσεως. Τὸ νεοελληνικὸν παρὸν προϋποθέτει τὴν παράδοσιν. Αὐτὴ σύνδεει τὰς γενεάς, διασφαλίζει τὴν συνοχὴν τῶν παλαιοτέρων γενεῶν μὲ τοὺς νεωτέρους, παρέχει τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδεολογικῆς καὶ γλωσσικῆς ἑνότητος τοῦ Ἔθνους. Παράδοσις σημαίνει τὴν εἰσπνοὴν πνευματικῆς δρόσου, τὸ λεπτὸν ἄρωμα, ποὺ ἀναδίδεται ἀπὸ τὴν προγονικὴν κληρονομίαν. Εἶναι τὰ πάτρια, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Ὁ νεώτερος βίος καὶ πολιτισμὸς ἔχει πολλὴν τὴν ρίζωσιν εἰς τὰ βάθη τῶν χρόνων. Καμμία ποτὲ μορφὴ πολιτισμοῦ δι' ἕν ἔθνος ἔχει ἐννοηθῆ ὡς δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὸ μηδέν. Ἐρείδεται εἰς τὰ ριζώματα τῆς πολιτιστικῆς παραδόσεως. Τὰ κλασσικὰ συγγράμματα εἶναι φορεῖς τῆς ἐθνικῆς καὶ πνευματικῆς παραδόσεως. Ὄχι μόνον τὸ περιεχόμενον ἀλλὰ καὶ ἡ μορφή των. Καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ἔργων τούτων διώνουν τὰς κλασσικὰς ἀξίας τῆς παραδόσεως. Ἀπὸ τὴν παράδοσίν των αὐτὴν οἱ Ἕλληνες λαϊκήν, ἐθικὴν καὶ κλασσικὴν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκτήσουν πεῖραν πολύτιμον νὰ κατέχουν ὅ,τι εὐγενές, ὡραῖον καὶ ὑψηλόν, νὰ ἀποχωρησουν ὅ,τι ἀνωφελὲς καὶ ἀχρηστον. Σημειωτέον ὅτι ἡ Χριστιανικὴ παράδοσις ὁλοκληρώνει τὸ ὅλον νόημα καὶ ἐξοπλίζει μὲ ἀκαταλύτους ἀρχὰς τὸν νεώτερον διανοητικὸν βίον καὶ ἐθνικὸν βίον. Πολλοὶ ὅμως ὑπῆρξαν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ πνευματικῆς παραδόσεως. Ἀντελήφθησαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοὶ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως τὴν σημασίαν της διὰ τὸν σύγχρονον Ἑλληνισμὸν καὶ ἐπεχείρησαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «προόδου» καὶ μὲ τὴν εὔκολον κατηγορίαν τοῦ «σκοταδισμοῦ» κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων, νὰ ἀποσυνδέσουν τὰς νεωτέρας γενεὰς ἀπὸ τὴν παράδοσιν. Ἡ ἀληθὴς ἑλληνολατρεία κατηγορεῖται ὡς στεῖρα «προγονοπληξία» καὶ ἀπὸ τοὺς αὐτοκλήτους μεταρρυθμιστὰς ἡ κλασσικὴ παιδεία διεβλήθη ὡς ἀναχρονισμὸς καὶ σκοταδισμός. Ἐθεώρησαν τὴν παράδοσιν ὡς στοιχεῖον μαρασμοῦ καὶ ὑποβαθμίσεως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ὑλιστικὴ αὐτὴ μισολογία κατήντησε νὰ γίνῃ ταυτόσημος τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς φυγαδεύσεως τῆς ἡμερώσεως ἀκόμη καὶ τῆς ἀγνότητος τῆς παραδόσεως ὡς φρουροῦ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς.

Διὰ νὰ προσοικιωθῇ ὁ νεώτερος Ἑλληνισμὸς ὅλον τοῦτον τὸν βαρὺν ἱστορικὸν ὁπλισμὸν διαθέτει ἕνα ἰσχυρὸν μέσον καὶ τρόπον, τὴν παιδείαν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ εὐρύτερον παιδαγωγικὸν φαινόμενον ἀρχαίων καὶ νεωτέρων χρόνων. Μὲ τὴν ἀληθῆ παιδείαν, ἡ ὁποία θὰ στηρίζεται εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν λογοτεχνικῶν καὶ φιλολογικῶν ἀριστουργημάτων τοῦ τόπου, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ποσοδιορισθῇ καὶ μία ἄλλη συνυπάρχουσα ἰδιότης διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ οἰκουμενικότης τοῦ Νεοελληνικοῦ βίου καὶ παρόντος. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ὅλος ὁ μόχθος τῆς προηγουμένης ἱστορίας. Οἱ διὰ νόμων πειραματισμοὶ νὰ ἀλλάξουν τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, ἡ ὁποία καλύπτει αἰώνων παράδοσιν, εἶναι ἐπικίνδυνοι. Ἡ ἀναζήτησις τοῦ νέου τύπου ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐπαγγέλλονται τὰ τελευταῖα μεταρρυθμιστικὰ σχήματα, χωρὶς τὴν ἐμπνευσιν τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν ἐν ὀνόματι τῶν συγχρόνων ἰδεῶν δῆθεν, εἶναι οὐτοπιστικὴ καὶ νεφελώδης. Ἡ παιδεία χρειάζεται ἀναπροσαρμογὴν εἰς τὸν νέον πολιτισμὸν καὶ ἀπαιτεῖ φυσικὰ ἐκσυγχρονισμόν. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σημαίνῃ τὴν ἀποδέσμευσιν τῶν ἑλληνοπαίδων ἀπὸ τὴν γλωσσικὴν καὶ ἐθνικὴν παράδοσιν. Διότι εἶναι τὸ ὅπλον τοῦ Ἔθνους τὸ θὰ διασφαλίσῃ αὐτὴν τὴν ζωήν του μέσα εἰς τὴν χοάνην τοῦ σημερινοῦ κόσμου.

Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ὁ ἱστορικὸς ἐξοπλισμὸς δημιουργεῖ τὴν προέκτασίν του, ὅπως ἐδίδαξε τὸ παρελθόν, νὰ προσλάβῃ χαρακτῆρα οἰκουμενικόν. Ἡ ρίζωσις τῆς παιδείας εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ ἡ παρακολουθοῦσα συγχρόνως τὰ σημερινὰ δεδομένα προκοπὴ τοῦ Γένους συνθέτουν τὴν λεγομένην οἰκουμενικὴν ἰδέαν. Αὐτὴ ἡ οἰκουμενικότης, ἡ ὁποία δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν ἀνέσπερον ἑστίαν τῆς ἀρχαιότητος, τῆς Οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς καὶ ἰδέας λαμπροὺς σταθμοὺς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐπισημάνωμεν. Οἱ κυριώτεροι εἶναι οἱ χρόνοι τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, τῶν διαδόχων του, τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου κλπ. Ἡ οἰκουμενικότης τῆς ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς ἰδέας φαίνεται θαυμάσια ἀπὸ τὸ γεγονὸς τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. «Ἡ Ἑλλάδα εἶναι γιὰ τὴν Εὐρώπη πνευματική, πολιτιστική, ἱστορικὴ μητέρα... Ἡ Εὐρώπη ὅσο ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ συνειδητά, θ' ἀντικρύζει στὴν Ἑλλάδα τὸν ἀκραῖο καὶ πλέον σημαντικό, τὸν βασικὸ της πρόγονο» παρατηρεῖ ὁ γνωστὸς Κ. Τσιρόπουλος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑ

Ξεφυλλίζοντας τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, ἀναμφίβολα θὰ σταθοῦμε μὲ δέος μπροστὰ στὶς τόσες μεγάλες ἱστορικὲς μορφές ποὺ παρουσιάζονται. Ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων, προβάλλει διαδοχικὰ πλῆθος μεγάλων ἀνδρῶν, ποὺ ἐμφανίστηκαν κατὰ καιροὺς καὶ ἀφοῦ πῆραν τὴ θέση τους στὸ πάνθεο τῆς 'Ιστορίας, ἔγυραν ἀργὰ ἢ ξαφνικὰ πρὸς τὴ Δύση. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὠνομάστηκαν εὐεργέτες καὶ σωτῆρες, εἴτε γιατὶ συνέτριψαν δυσβάστακτα δεσμὰ σκληρῆς δουλείας, εἴτε γιατὶ ἀπέτρεψαν ἀναπόφευκτους σοβαροὺς κινδύνους, εἴτε γιατὶ χάρισαν στοὺς συνανθρώπους τους ἀσφάλεια, χαρά, εἰρήνη. Καὶ ὅμως: Αὐτοκράτορες, ποὺ γεννήθηκαν σὲ πορφυρένια ἀνάκτορα, κατακτητές, ποὺ δοξάστηκαν μὲ ὁλόχρυσους θριάμβους, ἡγέτες, ποὺ λατρεύτηκαν σὰν θεοί, ἀφοῦ λάμπρυναν τὸ ἀνθρώπινο στερέωμα σὰν ἀστροφτεροὶ διάττοντες, πέρασαν στὴν ἱστορία σὰν μεγάλες μορφές, γιὰ νὰ μισοξεχαστοῦν κατόπιν ὁπ' τὴ στιβαγμένη ἐπάνω τους λήθη τῶν αἰώνων. Τὸ ἴδιο, ἀσφαλῶς, θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ στὸ μέλλον. Καὶ τοῦτο, γιατὶ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς προσωπικότητες, φέρνει μαζί της τὸ φθαρτό, τὸ ἀνθρώπινο, ποὺ θὰ χαθῇ στὴν ἀνυπαρξία, στὴν ὁποία βρισκόταν καὶ πρὶν παρουσιασθῇ, ἀφήνοντας πίσω μονάχα τὸ πνευματικὸ κατόρθωμα, μοναδικὸ δεῖγμα τῆς ἄλλοτε ζωντανῆς του παρουσίας.

Νὰ ὅμως σήμερα, ποὺ στὴν περιφρονημένη φάτνη τῆς ἄσημης Βηθλεέμ, γεννιέται ἕνας Σωτήρας, ποὺ δὲν θὰ ξεχαστῇ ποτέ! Οἱ σημερινοὶ γλυκοὶ κλαυθμηρισμοὶ τοῦ γυιοῦ τῆς Παρθένου, δὲν θὰ λησμονηθοῦν, ἀφοῦ ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα χαρμόσυνα μηνύματα τῆς πραγματικῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἀγάλλεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τὸ θεϊκὸ γεγονὸς τῆς ταπεινῆς φάτνης θὰ καλύψῃ μὲ τὴ λάμψη του τὸ στερέωμα! Τὸ βρέφος, ποὺ κοίτεται γυμνό, ἀδύνατο ἀδεξο μέσα στὸ φτωχικό του λίκνο, θὰ μεταμορφωθῇ — ὅταν ὁ φωτισμὸς τῆς πίστης λάμψῃ — σὲ βασιλέα αἰώνιο καὶ Κύριο. σὲ ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης.

Σήμερα, ὁ Θεὸς ἀφήνει τὸ θεϊκό του μεγαλεῖο καὶ ταπεινὰ γίνεται τὸ φτωχικὸ βρέφος τῆς φάτνης. Ξέρει, πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ξέρει πὼς εἶναι μόνος. Ξέρει πὼς ἡ παγωνιά, ποὺ νοιώθει τὴν χειμωνιάτικη τούτη νύχτα τῆς γέννησής του, εἶναι ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν παγωνιά, ποὺ θὰ νοιώσῃ ἡ ψυχή του ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη καὶ ἀδιαφορία τῶν ἴδιων ἀνθρώπων στὸ τέλος τῆς κουρσεστικῆς του πορείας πάνω στὴ γῆ. Κι' ὅμως! Τὸ Θεῖο βρέφος ἔρχεται ἀπόψε νὰ χαρίσῃ αὐτό, ποὺ λείπει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Ἀποσπᾶται ἀπ' τὸν Πατέρα καὶ ἔρχεται νὰ ἐξαλείψῃ τὸ βόρβορο καὶ τὴν ἀπιστία, τὸν ρύπο καὶ τὴν ἁμαρτία. Ἔρχεται νὰ ἐλευθερώσῃ, ν' ἀνυψώσῃ, νὰ σπάσῃ ἁμαρτωλὰ δεσμά, ποὺ κρατοῦν ἁλυσσοδεμένες τὶς ψυχές, νὰ χαρίσῃ εὐγένεια καὶ ἁγιότητα, νὰ θεραπεύσῃ, νὰ ἐξαλείψῃ πάθη ἄτακτα, ἀνυπότακτα, ἀτίθασα, σκληρά, ὁρμητικά. Ἔρχεται νὰ σώσῃ!

Καὶ οἱ ἄνθρωποι, γιὰ τοὺς ὁποίους ξεπαγιάζει σήμερα στὴ φάτνη τὸ ἀνθρώπινο σῶμα του, τί κάνουν; Ἀδιαφοροῦν, χάνονται, βουλιάζουν. Ταλαιπωρημένε Κόσμε! Γεννιέται ὁ Σωτήρας καὶ ὅμως προτιμᾶς νὰ μένης στὸ σκοτάδι. Ταράζεσαι, συγκλονίζεσαι, αἱματοκυλιέσαι, συντρίβεσαι, ὑποφέρεις. Καὶ ὅταν ἔρχονται οἱ στιγμὲς νὰ διαλυθῆς, ὅταν ἡ δυστυχία σὲ πνίγῃ, φωνάζεις καὶ ἀναζητᾶς τὸ Σωτήρα σου. Φτωχὲ Κόσμε! Ἡ σωτηρία καὶ ἡ λύτρωση εἶναι κοντά σου. Γεννιέται σήμερα μαζὶ μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος στὴ φάτνη. Καθάρισε τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχή σου γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ κλαυθμήρισμα τοῦ βρέφους, τὸν ὕμνο τῶν Ἀγγέλων. Εἶναι ὁ ὕμνος τῆς χαρᾶς, ὁ ὕμνος τῆς Εἰρήνης. Εἶναι τὸ ἄγγελμα τῆς Σωτηρίας σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

ΟΥΚ ΕΓΝΩ ΙΩΣΗΦ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΜ

Τοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Οὐκ ἔγνω Ἰωσὴφ τὴν Μαριάμ. ἕως ὅτου ἐγέννησε τὸν Υἱὸν Αὐτῆς».

Πολὺ μ' ἐβασάνισεν ἡ περικοπὴ αὕτη ἐφ' ἧς οἱ Ἀρειανοὶ στηρίζονται ἵνα ἀποκαλῶσι τὴν Θεοτόκον ὡς Χριστοτόκον. Τὴν περικοπὴν ταύτην πρῶτος διεσαφήνισεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστῖνος (600 μ. Χ.) στὸν ὕμνον «ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ... Καταδεξάμενος σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας». Ὄντως, ὁ Ἰωσὴφ διέγνωσε τὶς ἦτο ἡ Θεοτόκος τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ μετέπειτα· Ὅταν εἶδεν ἀγγέλοις ψάλλοντος τὸ «δόξα ἐν Ὑψίστοις». Ὅταν εἶδε ποιμένας προσκυνοῦντας τὸν Χριστόν. Ὅταν εἶδε τοὺς μάγους ἐξ ἀνατολῶν, κατόπιν διετοῦς πορείας, κομίζοντας δῶρα καὶ προσκυνοῦντας. Τότε διέγνωσεν ὁ Ἰωσὴφ τὶς ἦτο ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ ἐνσαρκωθεὶς λόγος τοῦ Θεοῦ. ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Ὅλοι ἔχομε ἀκούσει διὰ τὸ ἅγιον Φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἐκ τοῦ ἁγίου Τάφου, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξήτασε πότε ἐξάγεται; Ποίαν ἡμέραν; Καὶ πῶς τὸ λαμβάνουν οἱ ἀναμένοντες τοῦτο χιλιάδες πιστῶν;

Κατόπιν ἐρευνῶν. ἐξηκρίβωσα, ἐκ βασίμων θετικῶν πηγῶν, ὅτι τοῦτο ἐξέρχεται ὡς φώσφορος ἐκ τοῦ ἁγίου Τάφου διὰ προστριβῆς παρὰ τοῦ Πατριάρχου, τὸ Μέγα Σάββατον μ.μ. εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰς ἅδην καθόδου τοῦ Ἰησοῦ (ὥρας 33).

Ἵνα μὴ νομισθῇ τεχνητόν, θαυματουργικὰ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πατριάρχου πετᾶ ὡς φωσφόρος μπάλα εἰς τοὺς καθέτως πιστούς. οἵτινες τὸ λαμβάνουν διὰ τῆς χειρός. ἀνάπτουν τὰ κηρία των καὶ μετὰ ἀρχίζει νὰ καίῃ ὅπως τὸ φῶς ἀναμμένου κεριοῦ.

Kienzle

Διὰ τὸ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ὅσοι ἔχετε ὑποσχεθῆ εἰς τὸν ἀγαπημένον σας μικρὸν ἕνα ὡρολογάκι, μπορεῖτε νὰ φανῆτε συνεπεῖς μὲ πολὺ μικρὴ δαπάνη, χάρις εἰς τὰ περίφημα φθηνὰ ὡρολόγια KIENZLE, χωρὶς τὸν παραμικρὸ κίνδυνο νὰ πᾶνε τὰ λεπτά σας χαμένα.

Ζητεῖτε πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπιμόνως τὰ παγκοσμίου φήμης ὡρολόγια χειρὸς ΚΙΝΖΛΕ, καὶ θὰ ἀνταμειφθῆτε διαπιστώνοντες ὅτι ὄχι μόνον στερεώτατα καὶ ἐκπληκτικῆς ἀντοχῆς εἶναι, ἔστω καὶ στὰ χέρια πολὺ ζωηρῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκριβείας, παρὰ τὰς χαμηλοτάτας τιμάς των.

Ρωτῆστε ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἤδη χαρίσῃ KIENZLE, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε πόσον ἐνθουσιασμένοι εἶναι.

KIENZLE
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΦΘΗΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ.— ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΗΣ κ. ΑΣΠΑΣ ΝΤΡΕΚΗ - ΒΙΚΑΤΟΥ.— ΤΣΑΙΛΙΝΑΚΙ ΣΤΟ «KING GEORGE»

Τῆς κ. ΦΕΦΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ — ΜΠΑΒΑΡΕΖΟΥ

Ἡ Γωνιά, ποὺ φιλοξένησε τὸ Χριστό μας, ἦταν φτωχική. Εἶχε γιὰ φῶς τ' ἄστρα καὶ μουσικὴ τοὺς ψαλμοὺς τῶν ἀγγέλων· Εἶχε ἄχυρα γιὰ στρῶμα καὶ γιὰ ζεστασιὰ τὴν ἄχνα τῶν ζώων. Τοῦ ἔφεραν γιὰ δῶρο ἁπλὸ λιβανάκι, σμέρτα... Ἦταν ὅλα τόσο φτωχικά!

Οἱ βιτρίνες ὅμως ἐδῶ στὴν Ἀθήνα εἶναι τόσο πλούσιες! Τὰ φανταχτερὰ δῶρα, δεμένα μὲ χαρούμενες πολύχρωμες κορδέλλες, βρίσκονται μὲς ἀπὸ τὰ λαμπρὰ κρύσταλλα, ποὺ ἐσσανίζουν ὅλους τοὺς περαστικούς! Τοὺς ἐσσανίζουν, γιατὶ οἱ τσέπες τους δὲν εἶναι ὅλων γεμάτες καὶ προχωροῦν στοὺς δρόμους... Κι' οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας εἶναι σὰν νὰ ὁδηγοῦν στὰ οὐράνια! Τὰ πολύχρωμα φῶτα εἶναι ἕνα ἐπίγειο χάρμα! Τὰ σπιτάκια τῆς δὲν εἶναι ρωμαντικά. ἀλλὰ θεόρατες πολυκατοικίες στολισμένες, ποὺ σὰν τὶς κοιτᾶς ἔτσι, μὲ τὴν χριστουγεννιάτικη, ὄψη, εἶναι σὰν νὰ πλησιάζῃς τ' ἄστρα!

Προχωρεῖς... καὶ τὴ παγωνιὰ δὲν τὴ νοιώθεις! γιατὶ σὲ ζεσταίνουν τριγύρω τὰ ἀπίθανα ἀγαθά! Σοῦ δίνουν ἕνα τρέμουλο στὴ ψυχή, στὸ νοῦ παραζάλη, καὶ μιὰ χαρά, ποὺ θὰ σοβήσῃ κι' αὐτὴ φεύγοντας οἱ "Αγιες Μέρες. Μιὰ χαρά, ποὺ ἴσως ἀνάβει καὶ σβήνει ἀμέσως, γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ ἐκπληρώσῃς κάτι μεγάλο, δυνατό, ποὺ θερτεύει μαζὶ μὲ τὰ μεγαλεῖα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Κι' ὅταν τὸ καλοριφὲρ σοῦ ζεσταίνει τὸ περονιασμένα ἀπ' τὸ κρύο κόκκαλα, τότε ξεχνᾶς τὴ πάχνη, ξεχνᾶς καὶ πολλὲς ἄλλες πάχνες, ποὺ ὑπάρχουν τώρα κοντά μας καὶ δὲν τὶς ξεύρομε ἢ δὲν θέλομε νὰ τὶς μάθωμε γιὰ νὰ μὴ χαλάσωμε τὶς Χριστουγεννιάτικες διακοπές μας.

★

Στὸν Παρνασσό, στὴν αἴθουσα, ποὺ φιλοξενεῖ ἡ Πρωτεύουσά μας τὰ ἀξιόλογα καλλιτεχνικὰ τῆς πνεύματα, ἦλθε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ λάμψῃ μὲ μουσικὴ ἠλιακτίδα, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Πάτρα μας, ἕνα ἐλπιδοφόρο καλλιτεχνικὸ φῶς γιὰ ὅλη τὴν πατρίδα μας.

Ἡ συμπολίτις κ. Ἄσπα Ντρέκη — Βικάτου μὲ τὴν αἰθέρια ἐμφάνιση μέσα στὴν κατάλευκη μακρυὰ τουαλέττα της, ἐνσάρκωσε τοὺς κλασσικοὺς μας μεγάλους μουσικοὺς μὲ τὰ δεξιότεχνα καλλιτεχνικὰ χέρια, ποὺ μαγνήτιζαν τὰ πλῆκτρα, ὑπακούοντας στὸ πέρασμά τους.

Κάπου σὲ μιὰ γωνιὰ ἁπλῆ, ἀλλὰ μὲ τὸ μουσικὸ μεγαλεῖο στὰ μάτια, καθόταν ἡ κ. Ἀντιγόνη Παπαμικροπούλου, τῆς ὁποίας συν θέσεις ἐπαρουσίασε ἡ κ. Ἄσπα, ὁλοζώντανα ἑλληνικὰ μουσικὰ μπουκέτα, ποὺ θὰ μείνουν ἀθάνατα νὰ θυμίζουν ὅτι καλλιτέχνες ποὺ τὰ χαρίζουν, δὲν πεθαίνουν ποτέ.

Ἀλήθεια, μιὰ μουσικὴ, ποὺ ἀλλοίμονο νομίζομε πὼς ξεχνιέται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ νεολαία, μᾶς θυμίζει τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος κ. Ἄσπας, ὅτι ζῇ ἀκόμη στὰ νιάτα μας τὸ ρωμάντζο, ἡ μυσταγωγία τοῦ πιάνου, καὶ θὰ μείνῃ πάντα ἀνθισμένη, ἔστω καὶ σπανία, σὰν τὰ κόκκινα γαρύφαλλα, ποὺ τὴν περικύκλωναν, ὅταν αὐτὴ κατεχειροκροτήθη ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τῆς μουσικῆς, Ἀθηναίους καὶ Πατρινούς.

★

Ἕνα ἀπογευματινὸ τσαΐ-πινάκλ ἐδόθη τὶς πρώτες χειμωνιάτικες ἡμέρες στὸ «Κίνγκ Τζόρτζ». Αὐτὴ τὴν ὡραία ἀτμόσφαιρα τὴν ἐδημιούργησε ὁ Σύλλογος Πειραιῶς Κρητικῆς Ἀλληλεγγύης, ὁ ὁποῖος χάριν τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ ἐπιτίμου προέδρου του κ. Τζαντζάνη, ἔσωσε χιλιάδες ἄπορα παιδάκια κατὰ τὴν Κατοχήν, συνεχίζοντας τὸ ἔργον του καὶ τώρα. Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἀπογευματινὸ ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των αἱ κ. Μαρῆ καὶ Στεφανάκη, σύζυγοι τ. ὑπουργῶν.

Γυναικεῖα γκρουπ κατέκλυσαν τὴν αἴθουσα τοῦ «Κίνγκ Τζόρτζ» ποὺ ἐστόλισαν μὲ τὴν ἄφογη ἐμφάνισή τους τὰ χαρούμενα βλέκκεν τοῦ Οἴκου «Εὐδοκία». Ὁ κόκος αὐτὸς μὲ τὰ ὑπέρεστοῦ τέλλα του: Ντιόρ, Παλμένκεν ποὺ ἐπαρουσίασαν τὰ συνε- Ἰακίνθη, Πέρη καὶ Κ. ἀποπλήρωσε τὸ χαρούμενο θαυμεγματινό, ποὺ μᾶς ἐπώσεις, μόσιες ἐντυπώσεις. ν' Πάτρα ποὺ θὰ θέλαμε καὶ ἁπλές μας ν' ἀφήνωνται φιλόξενες σάλες της καὶ σ' μας πόγωνιὲς της. Στὴν πνευματικὴ λη, ποὺ θαψαμε μὲ δυσκολία της ὠμορφιὰ, γ στὶς προσπροσφέρομε τὸ εἰκὼν συμπολὶ πάθειες τῶν ἐμιαφορία ἀφήτῶν μας καὶ ὅλες οἱ εὐγεναμε νὰ σκην στὴν πρωτεύουνεῖς προσπαθήσωμε ὅμως ὅτι σά μας. Ἀ